

[Christmas Møller.]

lem Hr. Starcke jo aldrig komme i en Situation, som svarer til den højtærede Statsministers, men jeg vil alligevel have Lov til at sige til det ærede Medlem, at han skal være forsigtig med nu at overtage denne Agitation paa det økonomiske Omraade. Da det ærede Medlem jo ikke hørte mit Spørgsmaal til ham, vil jeg gerne stille det her. Naar det ærede Medlem nu for at vinde nogle Proselytter, for det tror jeg saa ubetinget det er, talte som han gjorde over for Restriktionerne o. s. v. — som vi alle vil af med, men som vi ikke kan komme af med i Øjeblikket — og dermed vilde bilde Befolkningen ind, at Retsstaten vilde det, saa stiller jeg det Spørgsmaal til ham: Hvorledes kan saa Retsstaten være med til — som alle Partier sammen med Regeringen har været det — en Erklæring, som griber ind paa noget af det mest fundamentale, navnlig da for det ærede Medlem og hans Parti, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes Jorden skal dyrkes, og præmiere den ene Maade fremfor den anden? Hvis dette ikke er et Indgreb, hvis dette ikke er Planøkonomi! Og det har det ærede Medlem og hans Parti sagt god for over for Regeringen, over for Landet, det vilde de være med til! Derfor giver jeg ikke noget som helst for den Humbugsagitation, som Retsstaten nu er ved at sætte i Værk.

For Venstres Vedkommende var Stillingen efter min Opfattelse den, at Venstre kom til Magten paa en Politik, som er brudt sammen. Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen sagde i 1945 inden Valget:

„Mange Mennesker mener, at de bestaaende Indskrænkninger ikke kan hæves. Det er fuldstændig forkert. Et af Valgets store Spørgsmaal bliver, om Vælgerne vil støtte Venstre og føre Forholdene tilbage til Erhvervslivets frie Former eller støtte Socialisterne ...“

Man kunde tage mange andre Udtalelser, det skal jeg lade ligge. Men denne Agitation, som jo alle kender saa godt, hvad bevirkede den, og hvilken Indflydelse fik den paa Venstregeringens Politik? Efter min Opfattelse den, at Venstregeringens Politik — og jeg har selv været med til at støtte den baade med Hensyn til at bringe Orden i Statsfinanserne og med Hensyn til den sociale Politik, at skabe en Ordning dér, som var nogenlunde tilfredsstillende — har været rigtig paa disse Omraader. Dér synes jeg, der har været ført en rigtig Politik. Men hver eneste Gang man advarede Regeringen mod dens økonomiske

Politik, saaledes som de Konservative allerede havde gjort det inden Valget, saa saa Regeringen ikke saa sort paa det. Saa tidligt som den 17. Januar 1946 sagde Finansministeren, at han ikke troede paa en saa stor Indførsel af Varer udefra:

„Jeg maa nu sige, at jeg er noget skeptisk, naar Folk taler om den meget store Indførsel, vi skal have i den nærmest kommende Tid.“

Da vi advarede igen i Maj 1946, sagde den højtærede Statsminister, at han ikke var saa bekymret for Valutasituationen:

„Der er dog et Lyspunkt i den for Tiden; der er meget, der ser mørkt ud“ — og saa er Statsministeren lyrisk og siger:

„— selv om baade Skoven og Markerne er grønne og Solen skinner, ser det økonomisk ikke slet saa lyst ud, saa derfor er der ogsaa Grund til at fæstne sig ved de lyse Punkter, der er. Jeg kan her oplyse, at Valutasituationen — for ikke at sige det for stærkt — ikke er slet saa mørk for April Maaned, som den var for Marts Maaned.“

Altsaa disse to Udtalelser fra Januar og Maj 1946 viser paa Baggrund af hele den Udvikling, der har været, efter min Opfattelse med tilstrækkelig Tydelighed, at man ikke trods Advarsler fra de to saakaldte Støttepartier vilde eller kunde føre en Politik, som Landet krævede. Her er jeg selvfølgelig ganske enig med dem, der har talt om, at Samarbejde er nødvendigt paa det økonomiske Omraade. Nu er vi i den Situation, at en Afgørelse er nødvendig i den slesvigske Politik, anstændigvis over for Omverdenen og over for os selv og over for Sydslesvigerne. Samarbejde er, saaledes som vi har sagt det, nødvendigt nu i den økonomiske Politik. Men jeg føler mig overbevist om, at saaledes som Valgkampen førtes i 1945, saaledes som Regeringens Forsømmelser paa den erhvervsøkonomiske Politik's Omraade har været, da er det nødvendigt, da er det et rimeligt Krav, at vi faar et Valg, saaledes at Vælgerne ved dette Valg siger, med hvor stor Styrke den ene og den anden Part skal træde ind i det Samarbejde, som ogsaa efter Valget vil være en Nødvendighed.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen.

Folketingets næste Møde afholdes i Morgen, Fredag den 3. Oktober, Kl. 9 med følgende Dagsorden: